

0217 – 17. februar

Vi vandrer i tro, og ser ham ikke (COR's bibeltekst). 2Kor 5: 7.

Dette er nettopp hele Guds rikes hemmelighet, at det er et troens rike. Et rike som strir mot all fornuft, følelser, syn og menneskelige oppfatninger. Usynlig, underlig, hemmelighetsfullt.

Den som ikke holder dette klart for seg, og stadig, om og om igjen, vekkes opp for denne sannheten, kommer aldri til å bestå i troen.

Vi må huske på at Kristi rike er likt Kristus! At bruden skal likne sin brudgom! At det er den rette kristendommens kjennetegn at vi blir «likedannet med Guds Sønns bilde».

Johannes sier: «Som han (Kristus) er, slik er vi i denne verden». Men hvordan var Kristus i denne verden? Er ikke summen av all kunnskap om Kristus at i ham var de største motsetninger forenet? Største syndepøl (all verdens synd) og største hellighet. Den største fornedrelse og den største ære.

«Han var foraktet og avvist av mennesker, en smertenes mann, vel kjent med sykdom». Men også den mest opphøyde. «Han er avglansen av Guds herlighet og det uttrykte bildet av hans vesen». Han var alle tjeneres tjener, men også alle kongenes Konge og alle herrenes Herre. Han var den fattigste, men likevel den rikeste.

Men som han er, slik er vi i denne verden. Også i de troende er de største motsetninger forenet; den dypeste fornedrelse (helt til det å være en fordømt synder), og den største opphøyelse til kongelig ære (til det å få være selve Guds barn). Den dypeste syndens tilstand, og den største rettferdighet og renhet. Den største fattigdom, og den største rikdom. Den største svakhet, og den største styrke.

Det ene har vi i oss selv, det andre har vi i Kristus. Det ene arvet fra Adam, det andre arvet fra Kristus. Det ene kjenner vi på i alle våre lemmer, fornemmer det i alle våre sanser. Det andre er helt skjult for vår fornuft og alle sanser, og må bare tros utelukkende på Guds sannferdighet. En annen ting er at Kristus en og annen gang hjelper oss i vår svake tro, og lar oss, liksom Tomas, få se og kjenne Guds herlighet.

Men det koster ubeskrivelig mye, før vi kan finne oss i denne blandingen, disse motsetningene; Å tro det vi ikke kan kjenne, tro den skjulte nåden og rettferdigheten, – når vi bare ser og kjenner på det motsatte.

De som har kristendommen bare som en vitenskap, et studium, de kan denne kunsten, dessverre, alt for godt. Men når et menneske begynner å erfare at Guds rike ikke bare består i ord, men i kraft, så han virkelig kjenner syndens brodd, og virkelig tror på sin rettferdighet i Kristus, – å, da får han virkelig kjenne på all den usselhet, urenhet og likegyldighet, og for en skrøpelig tro, for et mørke og frykt det finnes i ham.

Å, for en stor, guddommelig nåde fra det høye, som da kreves! For at vi midt oppe i slik en elendighet kan se og tro at Guds vennskap med oss er uforandret. Kan se den skjulte rettferdigheten, renheten og velbehaget vi der, fram for Guds øyne, har i Kristus!

Spesielt vanskelig blir det når denne elendigheten aldri synes å ta slutt, men blir langvarig, ja, uendelig. Og blir verre og verre. Hvem holder da ennå ut? Å, for en troens kamp det blir!

Om jeg til og med totalt blir fri fra en og annen utvortes synd, så blir bare mitt indre forderv mer og mer forferdelig og nedslående.

«Jo mer jeg ser min dype synd mot nådens sol,
jo nærmer' kommer jeg den dyre Jesu nådestol».

Johannes sier: «Gud er lys, og i ham finnes det ikke noe mørke». Jo nærmere en sjel kommer lyset, jo mer ser den sin egen urenheter. I tillegg trekker også Gud alltid den følbare nåden tilbake etter som troen vokser og tåler å bli prøvet, eller når et menneske trenger å bli ydmyket dypere.

Da kjenner en seg tørr, død, kald og svak. Da oppstår en elendighet, en avmakt, en åndelig lammelse, et mørke og en motløshet. Og det gjør igjen at vi ikke kan tro annet enn at nå må vi være fullstendig frafallen, død, oppgitt av Gud og overgitt til «et udugelig sinn».

Å, for en kamp! Og hvor vanskelig nå å tro, nå kunne trenge gjennom dette tykke, svarte mørket, – og midt inne i synden se rettferdigheten. Kjenne på den åndelige døden, men se Livet. I den sterkt følbare forlattheten se Guds store trofasthet og kjærlighet smile mot oss!

Skal det kunne skje, må vi for alvor lukke øynene for alt det vi ser og føler, og bare se på Guds ord. For alvor tro at det fullstendig er slutt på all vår rettferdighet. At Gud aldri et øyeblikk dømmer etter den, men bare ser på det hans Sønn har utrettet. Slik at vi utelukkende i dette står rene og velbehagelige for Gud, gjort ulastelige i ham, den elskede.